

ВАЛЕНТИН АНГЕЛОВ

САМ

chitanka.info

Сам. Обикновено оставаха повече, но след катастрофата в Скорпион нуждата от човешки потенциал се изостри и остана сам. Службата на тези закотвени ретланслатори беше неотговорна и лека, и дните се нижеха в броеницата на годините с игривата лекота на бездействието и с досадната монотонност на еднообразието. Ситуации? Трябваше да се измислят! Трябваше да се измисля и онова дотягащо чувство, което хората са нарекли ежедневиe. Той нямаше ежедневиe! Нямаше ежeгодие! Имаше време! Всеобхватно и недосегаемо, с мирис на стари книги и овехтели скринове, то изпълваше кабинета, ретланслатора — всичко. Леденият дъх на педантичната точност и безпристрастие се просмукваше, напластяваше се по ъглите и задушаваше със своята неподвижност. Време!? Той беше във времето, той беше време. Вчера това е днес, а днес това е утре!

Бледосиня светлина припламна над пулта и мелодичния гонг на бдящия борден окресор се вля в ушите му. Беше време за поредната проверка на апаратурата. Уредът привично натегна на лявото му рамо, приятелски обхванал го с широката си, поомачкана длан на ремъка. Привичното прекрачване на привдигнатия праг и стъпките му се загониха в коридора. Сенките мълчаливо израстваха пред него, хлъзгаха се безмълвни, втречваха се за миг и също така мълчаливо се стопяваха. Сам човек! Слепите очи на илюминаторите го посрещаха със стъклената си неподвижност и го изпращаха с почти осезаемо чувство за втреченост в гърба. Вторият отсек вляво. Вчерта бе свършил до там. Процепът за миг ярко светна и засия с бежовата, приглушена светлина на хилядите си циферблати. Меката пореста материя заигра под краката му.

Подредени в привичните, правилни геометрични фигури, светещите очички на рентланслатора бодро мигаха. Радостни сякаш, че ги има, бодри от прекрасния климат и весели на безметежното си съществуване... Хайде стига завист! Коридорите, пръснати радиално в залата, го мамеха със спокойствието си. Сигурността на тяхната увереност мамеше със своята близост. Само крачка и е в обятията на непогрешимите автомати. Само крачка и животът у него ще закипи със силата на вливаната увереност, че не е сам. Че този безчислен хаос е призван да създава ред и служи нему — човека. Един негов жест и тръпка на готовност прозираше в учестеното мигане на циферблатите.

Те го хранеха, пазеха, учеха, даряваха го с живот толкова столетия. Те бяха негови. А той...?!

Меката гривничка на уреда плавно обхващаше апарата, цифровата индикация проблясваше за миг, натисване на бутона и... гривната обхващаше следващия индикатор. В залата се дишаше все пак по-леко. Едва доловимо ароматизираният въздух го упоиваше със свежестта си. Меката, приглушена светлина не дразнеше очите, а беше светло, някак сияйно, сякаш цялата атмосфера излъчваше светлина. Беше чисто и уютно. Меката пореста материя поддаваше леко под него и караше стъпката му да бъде пъргава. Проверката беше елементарна. Добитият с времето навик го водеше безпогрешно из лабиринта на стотиците проходи и коридори. Снемането на данните не го ангажираше и даже му беше приятно. Приятно е да се чувства необходим и чакан, и така спокойно уверен. Може би тази, затаила дъх огромна зала го караше да ѝ вярва и да се отпуска. В прекият контакт...

Ето за това бързаше. Чакаше го едно от неговите съкровища, с което запълваше празнината и се разсейваше. Обичаше в часовете на уморително бездействие да хлътва в изоставения от персонала жилищен сектор и сред изоставените вектории изживя не една радостна минута. Копче от параден мундир, цветни холограми или неразгадаеми дреболии и парцали. Луташе се щастлив из миниатюрните улички с емайлирани табелки, пиеше сок от крайгълните автомати, стреляше в единственото стрелбище... Но най-голямата находка си оставаше часовника. Да! Стар, поочукан, но здрав, истински дъвен механизъм. Намерил го беше в нишата на трета кабина. Но върха на успеха беше, че когато го нави, преодолявайки многогодишната бездвижност, механизма зачука, зачука и едно ритмично, мелодично тракане изпълни кабината. Той работеше. Талисманът му сега лежеше грижливо вмъкнат в една от индикаторните ложи, чийто истински притежател беше „бракуван“.

Бавно и методично се вслушваше в пулса на ретранслатора. Бавно и методично се вслушваше в нещо, което натрапчиво се налагаше в съзнанието.

Цялата тази игра на мнима проверка беше ненужна, беше безмислена. Огромната паяжина от агрегатни групи беше автономна, затворена система. Ретранслаторът живееше свой, изолиран живот, на

който той беше ням наблюдател. Погледът му се спря на ложата на часовника — него го нямаше. Със спокойния си зелен блясък на фосфорните си зрънца оттам го гледаше отново окото на стария притежател на нишата — индикаторът, а часовникът беше грижливо положен на пода. Автоматиката бдеше над изправността на системите. Той знаеше, че хиляди невидими очи го следяха, че хиляди манипулатори чакаха да поправят евентуалната му грешка, че огромният биоцентър преценяваше, анализираше и действуваше по неумолимата логика на техниката — всяка сантименталност е слабост, дефект, който трябва да се отстрани. Той беше ненужен! Той беше песъчинка, вмъкнала се в прецизен механизъм. Не го повреждаше, но присъствието ѝ му беше досадно. И той, загубен в огромната агрегатна плетеница на ретланслатора разбираше, че го понасят с търпеливата досада на ненужен, отпадъчен продукт.

Протегна ръце...

Настилката жадно попи първите капки. Големи, пурпурно червени слънчица, те се стрелкаха искрейки от отпуснатите китки, бликаха през разперените пръсти и се стапяха безшумно в пода. Падна приведен, сякаш заслушан в нещо свое и с протегнати ръце. Едни загорели, силни и здрави ръце, ако не се смятат десетките, вече заздравели резчици в областта на китките. Кръвта кротко заизтегля своята червена нишка.

С тихо свистене подът потъна и манипулатори, внимателно обгърнали го заискриха с трескава бързина около него. Операцията трая не повече от минута.

Събуди се леко замаян. Само леката, тръпчива болка в китките му спомняше смътно за нещо. Навярно се беше ударил някъде несъзнателно! Бледосиня светлина припламна над пулта и мелодичният гонг на бдящия борден окресор се вля в ушите му. Беше време за поредната проверка на апаратурата! Стъпките му се загониха...

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 14/1980 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.